

על ארון והארון שלו / לאה נאור

כְּשֶׁאָרֹן נוֹלָד, שֶׁתְּלוּ אֶת עַץ הָאָרוֹן בְּחֶצֶר וְקָרְאוּ לְשֵׁנֵיהֶם בְּאוֹתוֹ שֵׁם. כְּשֶׁאָרֹן
כָּבַר הִחֵל לַעֲמוֹד, הֶעֱמִידוּ אוֹתוֹ עַל-יַד הָאָרוֹן וְסָמְנוּ אֶת הַגְּבִיחַ שְׁלוֹ. עַץ הָאָרוֹן
הָיָה קֶצֶת גְּבוּהַ מֵאָרוֹן.

עֲכָשׂוּ הָאָרוֹן מִגִּיעַ לְקוֹמָה הַשְּׁלִישִׁית, וְאָרוֹן מִגִּיעַ לְאָרוֹן שֶׁל הַמַּמְתָּקִים, אִם
הוּא עוֹמֵד עַל קִצּוֹת הָאֲצָבָעוֹת. 5

בְּאָרוֹן גָּרִים דְּרוֹרִים, זוּג יוֹנֵי בָר, וְנִדְמָה לְאָרוֹן שְׁנֵים בְּלִבּוֹלִים גָּרִים שָׁם, כִּי הוּא
רוֹאֶה מִשְׁהוֹ צָהָב בֵּין הָעֵלִים. אָרוֹן אוֹהֵב לַעֲלוֹת עַל הָאָרוֹן וְלִבְדֹק אֶת קִנֵּי
הַצְּפָרִים. אִמָּא לֹא כָּל-כָּד. בְּגִלְל הַשְּׂרָף.

פַּעַם בָּאוּ עוֹבְדֵי חֶבְרֵת הַחֲשָׁמַל בְּמִכּוֹנֵית, מְצִיִּדִים בְּסֶלֶם וּבְמִסּוֹר מְכֻנֵי. אָרוֹן
רָאָה אוֹתָם נִגְשִׁים אֶל עַץ הָאָרוֹן שְׁלו. "מָה אַתֶּם עוֹשִׂים?" שָׁאַל אָרוֹן. 10

"אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְכָרוֹת אֶת הָעֵץ הַזֶּה."

"לְמָה?"

"צְרִיף לְהַעֲבִיר קוֹ חֲשָׁמַל לְבִנְיָן הַחֲדָשׁ."

"אִי-אֶפְשָׁר!" אָמַר אָרוֹן, "בְּאָרוֹן גָּרִים הַמּוֹן דְּרוֹרִים וְזוּג יוֹנֵי בָר, נִדְמָה לִי שְׁנֵים

בְּלִבּוֹלִים, יֵשׁ הַמּוֹן גּוֹזְלִים בְּקִנִּים, כֵּלָם יָמוּתוּ." 15

"אֲנַחְנוּ מְצַטְעָרִים, אֲבָל אֵין בְּרָרָה," אָמְרוּ עוֹבְדֵי חֶבְרֵת הַחֲשָׁמַל.

אָרוֹן רָץ הַבִּיתָה לְאִמּוֹ וְסִפֵּר לָהּ הַכֹּל.

"אֲנִי יוֹדַעַת," אָמְרָה אִמּוֹ.

"אוֹלַי הֵם יְכוּלִים לְהַעֲבִיר אֶת קוֹ הַחֲשָׁמַל שְׁלָהֶם קֶצֶת בְּצַד?"

"כָּבֶר שְׁאַלְתִּי. הֵם מְכַרְחִים לְהַעֲבִיר אֶת הַחוּט מֵעֲמוּד הַחֲשָׁמַל הַכִּי קָרוֹב עַד

הַבֵּית הַחֲדָשׁ. וְזֶה עוֹבֵר בְּדִיוֹק דָּרָךְ הָאָרוֹן שְׁלֵנוּ." 20

מִבְּחוּץ נִשְׁמַע הָרַעַשׁ הַנוֹרָאִי שֶׁל הַמִּסּוֹר. אָרוֹן פָּרַץ הַחוּצָה. נִדְמָה לוֹ שְׁאֵף פַּעַם

אֵף אֶחָד לֹא הִצְלִיחַ לְטַפֵּס עַל הָעֵץ בְּמַהֲירוֹת כְּזֹאת. לְפָנָי שֶׁהַמִּסּוֹר נָגַע בְּגִזְעוֹ,

הָיָה כָּבֶר אָרוֹן לְמַעֲלָה עַל הָאָרוֹן.

25 "ירד משם, ילד, אתה תפצע!" קראו עובדי חברת החשמל. ארן לא ענה ולא נרד.

זינה ואודי באו מן הבית השכן ושאלו מה העניינים. "הם רוצים לכרות את העץ!" צעק ארן מלמעלה.

זינה דוקא פחדה: היא אף פעם לא הצליחה לטפס עד הענף השלישי. אבל הפעם אודי עזר לה, ושניהם טפסו למעלה. 30

עובדי חברת החשמל נסו להסביר בשקט ובנמוס, אחר-כך בצעקות ובאיומים, אבל הילדים לא נרדו.

לקול המהומה צאאו השכנים מן הבתים הסמוכים, ילדים ומבוגרים. הילדים טפסו ועלו על העץ, והמבוגרים עמדו והתנפחו למטה. גם אמא של ארן יצאה מן הבית לראות מה יקרה. 35

עובדי חברת החשמל הסבירו לכל מי שרצה לשמע, שאפשר להעמיד עמוד נוסף, אבל זה יעלה 1000 שקלים. לאף אחד מן השכנים לא היו 1000 שקלים.

"אני מותר על חגיגת יום ההולדת שלי!" קרא ארן מלמעלה.

40 "גם אני! גם אני!" אמרו זינה ואודי וכל הילדים שעל העץ. ושוקי, שהיה גדול מכלם, והקול שלו כבר התחיל להתחלף, אמר: "ואני מותר על חגיגת הבר-מצוה שלי."

כך קרה שעץ הארן נשאר במקומו, ולאף אחד ברחוב הארניים לא חגגו חגיגת יום הולדת בשנה ההיא.